

Rozsudek nehoví však uvedenému předpisu, ani pokud jde o místo uveřejnění. Nesprávné je též, že se uveřejnění ukládá osobně obžalovanému a nikoli povšechně odpovědnému redaktoru a vydavateli, když adresáty zmíněného příkazu jsou onen odpovědný redaktor a vydavatel, kteří tyto funkce zastávají v době, kdy má být splněna povinnost k uveřejnění. Leč v těchto směrech není rozsudek napaden.

Naproti tomu napadá soukromý žalobce rozsudek, pokud ukládá jen uveřejnění rozsudkového výroku a nikoliv i důvodů rozsudku. Podle výslovného ustanovení § 7, odst. 1 cit. zák. je sice, učiní-li žalobce příslušný návrh, výrok o uveřejnění rozsudkového výroku obligatorní, leč uveřejnění důvodů v rozsahu rozsudkem určeném má být uloženo, jen pokud je toho třeba k zadostučinění.

Tento předpoklad odvolání sice tvrdí, leč ani slovem nenaznačuje, proč je k zadostučinění pro stěžovatele v souzeném případě zapotřebí též uveřejnění důvodů rozsudku. V tomto směru odvolání tudíž určitě neuvádí okolnosti, jež mají odvolání odůvodniti, takže k této části odvolání nelze přihlížeti (§ 294, odst. 2 tr. ř.).

Pokud jde o odvolání z výroku o uveřejnění rozsudku po rozumu § 12 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., vytýká žalobce, že rozsudek proti předpisu § 12 cit. zák. neuvádí způsob a ostatní podmínky uveřejnění ani dobu, do které se má státi. Podle § 12 cit. zák. má rozsudek skutečně taková ustanovení obsahovati. Je však jasno, že tento předpis zákona slouží jen k omezení oprávnění žalobcova, pokud se týče k ochraně obžalovaného. Nemůže se proto soukromý žalobce zmíněným opomínutím nalézacího soudu považovati za stížena, provádí tu naopak odvolání ve svůj neprospěch a není proto podle všeobecných zásad procesního práva, docházejících výrazu i v ustanoveních §§ 282, 283 tr. ř. k takovému odvolání oprávněn. Bylo je proto bez rozhodnutí ve věci odmítnouti.

Čís. 5950.

Ustanovenia § 4 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. v znení vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. sú k § 1 tohoto zákona podporné, takže § 4 cit. zákona sa užije len vtedy, ak sa nedokáže, že zodpovedný redaktor je pôvodcom zprávy, resp. že zpráva bola uverejnená s jeho vedomím.

(Rozh. zo dňa 7. júla 1937, Zm III 253/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prečin pomluvy tlačou z úradnej povinnosti zrušil podľa § 35, odst. 1 por. nov. rozsudky oboch súdov nižších stolíc a poukázal krajský súd, aby znova vo veci jednal a rozhodol; zmätočnú sťažnosť súkromného žalobcu odkázal na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Pri preskúmaní veci presvedčil sa najvyšší súd, že oba súdy nižších stolíc nezistily okolnosti, od zistenia ktorých závisí možnosť použitia príslušných ustanovení trestných. Obžalovaný bol sprostý obžaloby

podľa § 326, č. 3 tr. p., pretože nižšie súdy mali za to, že sa mu podaril dôkaz pravdy. Pri tomto dôkaze pravdy sa nevyžaduje náležitosť § 6, odst. 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., totiž aby uvádzanie alebo sdeľovanie skutočností, o ktoré ide, bolo vo verejnom záujme, lebo túto náležitosť predpisuje § 6, odst. 3 cit. zák. len pre prípady § 6, odst. 2, písm. b), to je pre dôkaz omluviteľného omylu, bol-li čin spáchaný spôsobom v § 6, odst. 3 uvedeným.

Podstatu inkriminovaného článku správne spoznávajú oba nižšie súdy v tom obvinení súkromného žalobcu, že je remeselným udavačom mladých slovenských kandidátov advokácie, ktorých oznamuje advokátskej komore, že nevykonávajú advokátsku prax, ačkoľvek sú zapísaní do soznamu kandidátov advokácie, avšak nevšima si ani Maďarov ani Nemcov.

Nižšie súdy zistili, že súkromný žalobca len v jedinom prípade oznámil advokátskej komore advokátskeho osnovníka Dra N. z hora opísaného disciplinárneho previnenia. Z toho plynie, že obžalovaný oznámenie, ktoré súkromný žalobca učinil na Dra N., zovšeobecnil, lebo hovorí o udávaní slovenských kandidátov advokácie a priamo ho viní, že toto udávanie robí ako remeslo, a že v inkriminovanom článku tohoto oznámenia použil k obviňovaniu súkromného žalobcu z nevlastenectva, ako by oznamoval len Slovákov. Také skutočnosti však obžalovaný nad všetku pochybnosť nedokázal a nelže tedy dôvodne mať za to, že sa obžalovanému podaril dôkaz pravdy. Avšak z jediného zisteného prípadu nesmel obžalovaný obviňovať súkromného žalobcu z opätovného a remeselného udávania, lebo uvedeným jediným prípadom nedokázal okolnosti, pre ktoré obvinenie článku o remeselnom udavačstve a o prenasledovaní slovenských kandidátov advokácie mohlo byť považované dôvodne za pravdivé, i keď sa má za to, že odhalenie remeselného udavača je objektívne vo verejnom záujme.

Nižšie súdy uznaly, že čo do trestnej zodpovednosti nie je vyvrátená obhajoba obžalovaného, že inkriminovaný článok nepísal a pred uverejnením nečítal, a že by tedy mohla prísť v úvahu len trestná zodpovednosť obžalovaného pre prestupok zanedbania povinnej pečlivosti v smysle § 4 zák. č. 124/1924 v znení vyhlášky min. sprav. č. 145/1933 Sb. z. a n.

Ustanovenia § 4 cit. zák. sú však k § 1 tohoto zákona podporné a § 4 sa užije len vtedy, ak sa nedokáže, že zodpovedný redaktor je pôvodcom zprávy, resp., že zpráva bola s jeho vedomím uverejnená. Nižšie súdy zistili, že obžalovaný inkriminovaný článok nepísal a nečítal, avšak tým neni už zistené, že uverejnenie sa nestalo s jeho vedomím. Obžalovaný bol podľa zistenia nižších súdov v dobe uverejnenia zodpovedným redaktorom a mal teda povinnosť sa starať o to, čo bude uverejnené v periodickom tlačive, ktorého bol zodpovedným redaktorom. Bolo v jeho záujme, aby behom trestného pokračovania predniesol okolnosti, z ktorých by plynulo, že uverejnenie inkriminovaného článku sa nestalo ani s jeho vedomím. Nebolo dosiaľ zistené, ako sa stalo, že inkriminovaný článok bol v periodickom tlačive uverejnený, a že ho obžalovaný nečítal, alebo že jeho uverejnenie sa stalo bez vedomia obžalovaného. Pretože

tieto okolnosti, rozhodné čo do trestnej zodpovednosti, zistené neboly a najvyšší súd ich v dôsledku zásady § 33, odst. 3 por. nov. sám zistiť nemôže, pokračoval najvyšší súd z úradnej povinnosti podľa § 35, odst. 1 por. nov. tak, ako vo výroku je uvedené.

Čís. 5951.

Pojem násilí podle § 176 tr. zák. je naplněn již i takovým zlým nakládáním, které vůbec nemělo v zápětí poškození těla nebo zdraví toho, proti komu směřovalo; utrpěl-li ten, proti němuž směřovalo násilí tlupy, i poškození těla nebo zdraví, jehož léčení převyšovalo dobu osmi dnů, byl porušen i další právní statek, chráněný ustanovením § 301 tr. zák.

Osm pachatelů nutno označiti za »tlupu« a pobití poškozených za »násilí vykonané na osobách«.

(Rozh. ze dne 7. července 1937, Zm IV 395/37.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A. a spol., obžalovaným pro zločin podle § 176 tr. z. a přečin podle § 301 tr. z., zamítl zmateční stížnosti obžalovaných.

Z d ů v o d ů:

Z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. je namítáno, že v činnosti obžalovaných byl nesprávně shledán materiální souběh zločinu násilí proti soukromým osobám podle § 176 tr. z. s přečinem těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. z., neboť úmysl obžalovaných směřoval prý pouze k tomu, aby poškozeným nabili, a měl proto jejich čin býti kvalifikován pouze jako přečin těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. z. Výtka tato týká se jen obžalovaných A. a B., neboť pouze tito byli uznáni vinnými vedle zločinu násilí proti soukromým osobám podle § 176 tr. z. i přečinem těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. z.

Výtka tato je však bezdůvodná. Ke skutkové podstatě zločinu násilí proti osobám soukromým podle § 176 tr. z. se po objektivní stránce vyžaduje pouze, aby na otevřeném místě bylo vykonáno tlupou násilí na osobě nebo věci. To se v souzeném případě stalo, neboť je zjištěno, že nejméně osm pachatelů přepadlo a pobilo poškozené; osm pachatelů nutno beze sporu označiti za tlupu a pobití za násilí vykonané na osobě. Po subjektivní stránce se k naplnění skutkové podstaty tohoto zločinu vyžaduje úmysl vykonati násilí při vědomí, že na činu je zúčastněno více osob tvořících tlupu. Zmateční stížnost sama připouští, že úmyslem obžalovaných bylo pobití poškozené, tedy násilí na osobách, nepopírá pak, že šlo o tlupu, totiž o takový počet pachatelů, který naplňuje pojem tlupy. Neprávem proto bere v pochybnost správnost podřadění činu obžalovaných pod ustanovení § 176 tr. z. Čin uvedených dvou obžalovaných byl však právem podřaděn vedle skutkové podstaty právě zmíněného zločinu i pod skutkovou podstatu přečinu těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. z., je-li zjištěno, že tito obžalovaní způsobili poško-